

Dimarts 6 de Pasqua

Text de l'Evangelí (Jn 16,5-11): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ara me'n vaig al qui m'ha enviat, i cap de vosaltres no em pregunta on vaig, encara que teniu el cor ple de tristesa perquè us he dit això. Amb tot, us dic la veritat: us convé que me'n vagi, perquè, si no me'n vaig, el Defensor no vindrà a vosaltres; en canvi, si me'n vaig, us l'enviaré. I quan Ell vindrà, posarà el món en evidència pel que fa al pecat, a la justícia i a la condemna: pel que fa al pecat, perquè no creuen en mi; pel que fa a la justícia, perquè me'n vaig al Pare, i ja no em veureu més; i pel que fa a la condemna, perquè el príncep d'aquest món ja ha estat condemnat».

«Us convé que me'n vagi»

Fr. Joseph A. PELLEGRINO
(Tarpon Springs, Florida, Estats Units)

Avui, l'Evangelí ens ofereix una comprensió més profunda de la realitat de l'Ascensió del Senyor. En la lectura de l'Evangelí de Joan del Diumenge de Pasqua, Jesús li diu a Maria Magdalena que no s'arrapinyi a Ell perquè «encara no he pujat al Pare» (Jn 20,17). En l'Evangelí d'avui, Jesús se n'adona que tenen «el cor ple de tristesa perquè us he dit això», però, «amb tot, us dic la veritat: us convé que me'n vagi» (Jn 16,6-7). Jesús ha d'ascendir al Pare. Nogensmenys, encara roman entre nosaltres.

¿Com pot anar-se'n i, alhora, romandre? Aquest misteri l'explicà el Sant Pare, el Papa Benet XVI: «I, ja que Déu abraça i sosté tot el cosmos, l'Ascensió del Senyor significa que el Crist no s'ha allunyat de nosaltres, sinó que ara, gràcies al fet de romandre amb el Pare, es troba prop de cadascú de nosaltres, per sempre».

La nostra esperança es troba en Jesucrist. Amb la seva conquesta sobre la mort, ens donà una vida que la mort no podrà mai destruir, la seva Vida. La seva resurrecció és la verificació de què la realitat espiritual és real. Res no pot separar-nos de

l'amor de Déu. Res no pot minvar la nostra esperança. Les negatives del món no poden destruir la realitat positiva de Jesucrist.

El món imperfecte en el que vivim, un món on pateixen els innocents, pot conduir-nos envers el pessimisme. Però el Crist ens ha transformat en eterns optimistes.

La presència viva del Senyor en la nostra comunitat, en les nostres famílies, en aquells aspectes de la nostra societat que, amb tot dret, poden ser anomenats “cristians”, ens confereixen una raó per a l'esperança. La Presència Viva del Senyor en cadascun de nosaltres ens ha proporcionat alegria. No hi fa res la magnitud de les notícies negatives que els mitjans de comunicació gaudeixen de presentar-nos-les; allò positiu del món supera amb escreix el que és negatiu, ja que Jesús ha ascendit.

Ell, en efecte, ha ascendit, però no ens ha abandonat.

«Us convé que me'n vagi»

**+ Mn. Lluís ROQUÉ i Roqué
(Manresa, Barcelona, Espanya)**

Avui contemplem un altre acomiadament de Jesús, necessari per a l'establiment del seu Regne. Inclou, emperò, una promesa: «Si no me'n vaig, el Defensor no vindrà a vosaltres; en canvi, si me'n vaig, us l'enviaré» (Jn 16,7).

Promesa feta realitat de forma esclatant el dia de Pentecosta, deu dies després de l'Ascensió de Jesús al cel. Aquell dia —a més de treure la tristesa del cor dels Apòstols i dels que estaven reunits amb Maria, la Mare de Jesús (cf. Ac 1,13-14)— els confirma i enforteix en la fe, talment que, «tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües, tal com l'Esperit els concedia d'expressar-se» (Ac 2,4).

Fet que es “fa present” al llarg dels segles a través de l'Església una, santa, catòlica i apostòlica, ja que, per l'acció del mateix Esperit promès, s'anuncia a tothom i arreu que Jesús de Natzaret —el Fill de Déu, nascut de Maria Verge, que fou crucificat, mort i sepultat— vertaderament ressuscità, seu glorificat a la dreta de Déu Pare (cf. Credo) i és vivent entre nosaltres. El seu Esperit és en nosaltres pel Baptisme, constituint-nos fills en el Fill, refermant la seva presència en cadascun de nosaltres el dia de la Confirmació. Tot això per a dur a terme la nostra vocació a la santedat i reforçar la missió de cridar-ne d'altres a ser sants.

Així, gràcies al voler del Pare, la redempció del Fill i l'acció constant de l'Esperit Sant, tots podem respondre amb total fidelitat a la crida, essent sants; i, amb una caritat apostòlica audaç, sense exclusivismes, dur a bon fi la missió, proposant i ajudant els altres a ser-ho.

Com els primers —com els fidels de sempre— amb Maria preguem i, confiant que de nou vindrà el Defensor i que hi haurà una nova Pentecosta, diguem: «Veni, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor» (Al·leluia de Pentecosta).